

Hazan

– S.SAMYELİ · 01 Mayıs 2012

Uçan kuş, esen yellerle
Kaç kez, kaç kez haber saldım sana
Gel dedim ,gel
Umulmaz yaraları açan sensin bağrıma
Gözlerimden yaş değil kan damlıyor kan
Tıkadın kulaklarını ses vermedin çağrıma.
Oysa nasıl muhtaçtım ben senin
Nikotin kokan nefesine.

Bilmezdim aşkı sevdayı
Hiç tanımadım Aslı'yı Leyla'yı
Bilseydim ki aşk acı çekmekmiş
Başıma sarar mıydım hiç böylesi bir belayı
Çocuksu düşlerim vardı benim
Pembe ve mavi
Aşk bir dilim kuru ekmek
Bir dilim peynir belki de birkaç kara zeytin
Hayatı tırnaklarımla kazıyordu benim için
Ben kendime yeterdim seni tanımadan önce
Oysa şimdi
Karabasanlı gecelerin her birisi bir işkence.

Gri den siyaha döndü
Pembeler maviler
Dört yanım zifri karanlık
Yaşadığım yer dipsiz bir kör kuyu
Canımı yakıyor sol yanımda ki cam kırıkları
Bıçak sırtı gecelerde çarmıhlara gerilirken ruhum
Gel diyorum gel
Düştüğüm kör kuyulardan kurtar beni.

Yakup'un sabrı ile susuyor
Sen diye başlıyorum her yeni doğan günde ki sürgünlere
Kıraç bozkırlar gibiyim
Yeşilden sarıya döndü başaklarım

Med cezirleri yaşarken çatlamak üzere olan şakaklarım
Uzak durmalı; diyor galipten gelen bir ses
Beynimin her zerresinde çınlıyor ,
Uzak durmalı!
Uzak durmalı!
Uzak durmalı!
Sekiz nokta dört şiddetinde depreme maruz kalırken
Sen diye haykıran beş duyum
Bir harabeyi andırıyor göçük altında kalan sol yanım
Şimdi artık gelsen de hoş gelmesen de
Nasıl olsa geriye döndü benim bitmeyen, bitmeyecek olan hazanlarım...